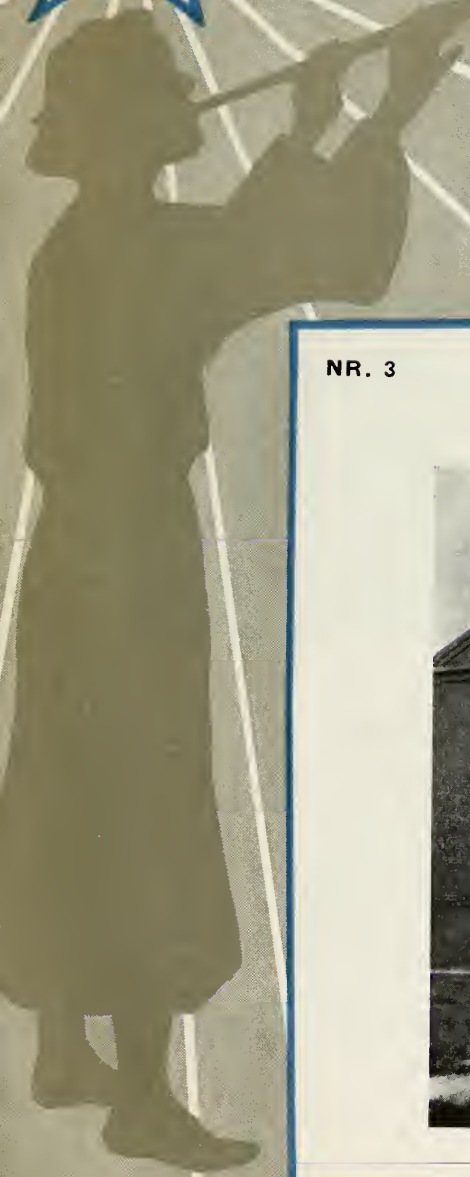

Skandinaviens Stjerne

NR. 3

MARTS 1956

105. ÅRGANG

Aarhus grens kirkebygning.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1956

105. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Velkommen til Danmark!	79
Farvel til Danmark!	80
Fra missionens præsidentskab	81
Jesus Kristus	82
Beskrivelse af Frelseren	84
Oversættelse fra Det nye Testaments grundtekst	85
Udvandrerne til Utah	88
Tale ved generalkonferencen i Salt Lake City	91
Afskedsfest	93
Grenskonferencerne	94
Kredslærernes budskab	104
Kredslærerindernes budskab	105
Fra missionsmarken	107

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter*, om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer*, bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

Velkommen til Danmark!

Søndag den 29. januar ankom vor nye missionspræsident, Holger P. Petersen med sin hustru, søster Ora H. Petersen, og sine to børn, datteren Darlene og sønnen Barr, til København med toget fra Göteborg efter at have krydset Atlanterhavet med »Berlin«, det tidligere »Grips-holm«.

Mange søskende og missionærer var mødt på banegården for at byde velkommen, og alle de ankomne, også de fire nye missionærer, der kom samtidig med præsidentfamilien, fik overrakt amerikanske flag med hver sit navn på.

Søskende, venner og missionærer byder vor nye missionspræsident og hans familie hjertelig velkommen til den danske mission og beder, at Gud vil være med dem i det ansvarsfulde kald, der er pålagt dem.

Farvel til Danmark!

Kære medarbejdere!

Når De læser disse få linier, der udtrykker vor tak og påskønnelse for de forløbne 3½ år, som vi har tilbragt i Danmark, vil vi have forladt missionsmarken. Men mindet om, hvad vi har oplevet, vil altid være med os.

Først vil vi huske den varme velkomst, De gav os, da vi første gang satte foden på dette land, og dagene og månederne med hjælp, samarbejde og loyalitet for retfærdighedens sag. Skønt vore medlemmer er få i sammenligning med andre, er vi mægtige i ånd, hensigt og bestemmelse, så retten vil sejre.

Nu, da tiden er kommet til at sige farvel til dette smukke land, Danmark, og det vidunderlige danske folk, er der mange minder, der kommer til os.

Vi føler glæde og lykke, taknemmelighed og også sorg, når vi tænker på de forløbne 3½ år. Vi er så taknemmelige for det privilegium, vi har haft, at arbejde her i den danske mission og prøve på at hjælpe andre til at forstå dette vidunderlige evangeliums sandheder. Man kan ikke opnå nogen større glæde end at prøve på at hjælpe og tjene sine medmennesker. Vi har noget så vidunderligt og så livsvigtigt i vort evangelium, at vi ønsker at dele dets budskab med alle andre. Derfor er vor glæde stor, når andre kan bringes til at se og anerkende det evangelium, som Frelseren lærte folk, og som igen blev bragt til jorden gennem Profeten Joseph Smith.

Hvert medlem af denne Kirke har et stort ansvar, først til at tjene Herren og opretholde Kirkens standarder, så til at bringe evangeliet til andre. Der er så mange, der venter på, at lyset skal komme til dem. Vore ord kan have indflydelse på mange, men vort eksempel har større virkning og varer længere.

Vi elsker de hellige for deres trofasthed mod ethvert kald. »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« (Matt. 5:16).

Kristus, vor Frelser, levede efter denne plan i enhver enkelthed. Han var det fuldkomne eksempel på godhed. Han viste os vejen, vi skal gå, for at vi kan opnå evig lykke. Det er ligegyldigt, hvor vi lever, evangeliet kan bringe os lykke hvorsomhelst og lære os en bedre måde at leve på.

Vi efterlader Dem vort vidnesbyrd, at dette evangelium er sandt. Må Herren bevare os alle i retfærdighed, og må vi være sande mod vore pagter, er vort håb for alle. For hvis vi gør det, er vi sikre på at mødes igen i et bedre land engang.

Vi beder Herren velsigne det danske folk og alle missionærerne, og vi ønsker Dem alle glæde og lykke.

Nu farvel, til vi ses igen!

Deres broder og søster
Præsident *Junius M. Sorensen* og
søster *Mary G. Sorensen*

Fra missionens præsidentskab.

Hilsen fra familien Holger P. Petersen

til alle søskende og venner i Danmark.

Vi bringer en hilsen fra alle de forhenværende præsidenter og deres familier og en speciel kærlig hilsen fra Præsident David O. McKay.

Vi er taknemmelige for den velkomst, som mødte os på banegården og i kirkesalen. Vi håber, at vi snart må lære jer alle at kende.

Der er mange forandringer, når man ikke har været i landet i 27 år, og vi venter at komme omkring i de forskellige grene og at blive kendt med jer alle.

Jeg finder, at der ikke er mange nu, som var her, den gang jeg først var her på mission. Der er jo mange, som er rejst til Amerika. Men det glæder mig, at jeg møder nogle, som endnu er her og stadigvæk er trofaste i Kirken, og at jeg finder mange af deres børn her i grenene eller her på mission.

Vi må alle takke præsident og søster Sorensen for det store arbejde, de har udført her i landet blandt de hellige og sammen med missionærerne, og ikke mindst for deres arbejde med at få nye kirker bygget her i landet.

Må Gud være med os alle og med præsident og søster Sorensen på deres rejse.

Holger P. Petersen,
missionspræsident.

Jesus Kristus

— — — Vis mig en historisk beretning, der siger, at der har levet en mand, som hed Jesus Kristus..... jeg mener altså en virkelig *gammel, historisk* beretning, skrevet på den tid, da man mener, Kristus levede.

Og denne beretning skal være skrevet af en mand, som *ikke* var kristen, men blot en nøgtern reporter, som noterede, hvad der skete omkring ham.

Ydermere vil jeg gerne se, hvor den ikke-kristne, uinteresserede-i-religion-reporter virkelig taler om de mirakler, Kristus udførte, og hvorledes Han viste sig for mennesker, efter at Han var død. Værsgod — vis mig det!

Allright, her er det. Det er historikeren Josefus' optegnelser fra den tid! »The Antiquities of Josephus« findes på mange store biblioteker.

Josefus levede på Kristi tid. Han skrev den tids historie. Han var slet og ret en objektiv journalist og historiker, der bare gjorde sit arbejde. Helt i forbigående, men øjensynligt med en vis ærefrygt, omtaler han Jesus Kristus og de mirakler, Han udfører og ligeledes, at Han har vist sig for sine efterfølgere efter sin død.

Josefus — husk nu, at han *ikke* er kristen — indrømmer, at Kristus kan være Guds Søn. Der er ingen, der kan forklare Hans mirakler, men Han har tilhængere alle vegne.

Når Josefus omtaler Kristus som et menneske, bemærker han samtidigt, at han ikke er sikker på, at det er rigtigt, fordi Kristus *kunne* godt være Guds Søn.

Husk nu, at vi taler om »Josefus' optegnelser fra oldtiden«, d. 18. bog, — og ikke om »Skrifterne«. Vi taler om historie, ikke om folks mening eller fantasi. Vi lytter til ordene fra en historiker, som levede på Kristi tid, en objektiv, upartisk reporter.

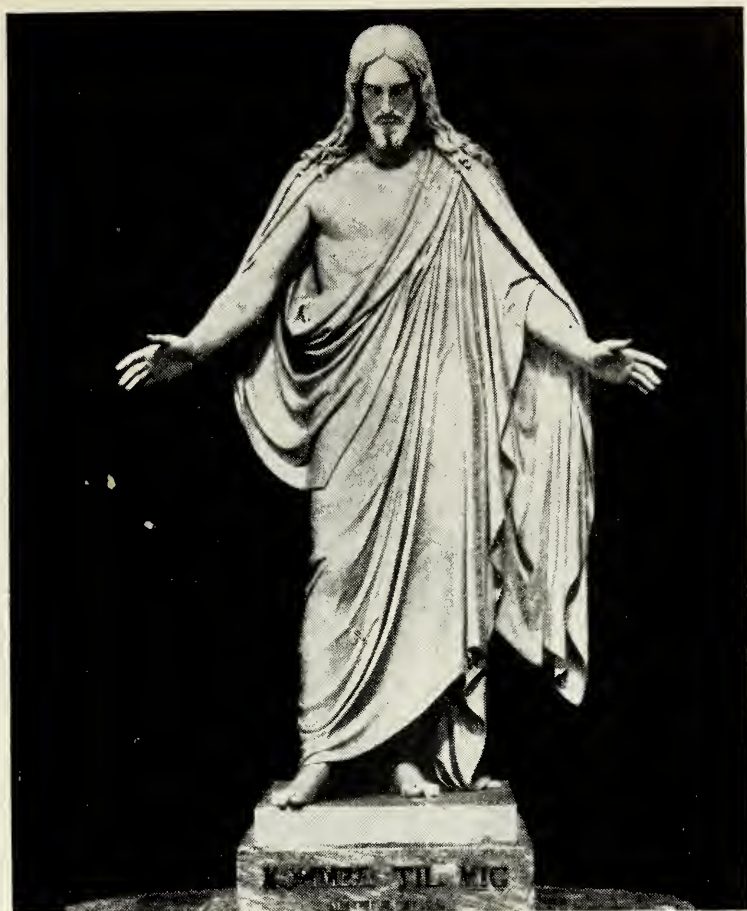
Det får Dem til at tænke Dem om et øjeblik, ikke sandt?

Og det er lige bestemt, hvad jeg prøver på at få Dem til at gøre..... jeg forlanger ikke, at De lige på minuttet skal tro på Kristus, De skal bare *tænke* et øjeblik!

Er det muligt, at Kristus var Guds Søn? At når Han sagde, at tro på Ham var det første og vigtigste princip for os alle, så mente Han det? At det er ikke nok at være god? Tro på Ham kræves af alle, som er bekendt med Det nye Testamente. I modsat fald lever vi stadig under Det gamle Testaments regler.

Hør efter et øjeblik!

Enten De nu tror på Kristus eller ej, så har vi her de nøgne fakta: *at Han har levet og udførte uforklarlige mirakler.* Dette betyder, at man slet ikke kan ignorere det problem. Man kan ikke sådan uden videre tage det for givet, at Kristus var en bedrager. Det er kun en tåbe, der ikke bryder sig om at finde ud af, hvorledes det hænger sammen med Ham — som ikke vil tage sig for at læse Det nye Testa-

Thorvaldsens Kristusfigur.

mente, Josefus, de romerske beretninger og hvad andet, man kan få fat på.

Hvis De ikke tror på Kristus, så vær *helt sikker*, vær *positivt overbevist om*, at der ikke er nogen Kristus til, før De lader endnu en dag gå uden at overveje det. Kontroller det, og så een gang til, men vær *absolut positiv*, at De tænker helt rigtigt, og at Deres overbevisning ikke bygger på den letteste måde at slippe ud af det på.

Jeg skal nemlig sige Dem: **DE LEGER MED EVIGHEDEN.....**, men hvis De har ret, og der ikke er nogen Kristus til, så har De bare spildt nogle timer med at læse.

MEN HVIS DE HAR URET, OG DER ER EN KRISTUS TIL, SÅ HAR DE GJORT DEM SKYLDIG I DEN FORFÆRDELIGSTE FEJLTAGELSE, ET MENNESKE KAN GØRE SIG SKYLDIG I!

Fred Bell (Fra Ephraim Enterprise).

Beskrivelse af Frelseren

Sandsynligvis har ethvert menneske sin bestemte idé om, hvorledes Jesus Kristus så ud. Følgende beskrivelse af hans udseende siges at være blevet sendt af Publius Lentellus, præsident for Judæa, til senatet i Rom:

»Der lever på denne tid i Judæa en mand med en særlig karakter, hans navn er Jesus Kristus. Barbarerne agter ham som deres profet, men hans følgesvende tilbeder ham som den udødelige Guds direkte afkom. Han er begavet med en kraft uden sidestykke, som kan kalde døde tilbage fra deres grave og helbrede enhver form for sygdom med et ord eller en berøring.

Han er høj og har en smuk skikkelse; hans væsen er elskværdigt og ærbødigt; hans hår bølger om hans hoved i de skønne afskygninger, som ingen farver kan måle sig med, og falder i bløde lokker ned om hans skuldre, og deler sig ud til hver side på hans isse. Hans klæde-
dragt er som nazaræernes, hans pande er høj og uden rynker, hans kinder er glatte og med en sund lød; hans næse og mund er formet med udsøgt symmetri, hans skæg er kraftigt og passer til hans hoved-
hår, og når til lidt under hans hage og deler sig i midten. Hans øjne er klare, strålende og rolige.

Han irettesætter med mildhed og anråber med øm og overbevisende stemme — hele hans fremtræden er både i ord og gerning karakteristisk for så ophøjet et væsen. Intet menneske har set ham le, men hele verden ser ham ofte græde, og så overbevisende er hans tårer, at hele skaren ikke kan tilbageholde deres tårer, men græder med ham. Han er mild, mådeholden og klog — kort sagt, hvordan det end vil falde ud til sidst, synes han for øjeblikket at være en mand af overordentlig skønhed og guddommelig fuldkommenhed og overgår på enhver måde mennesket.«
(Fra *Millennial Star*, Vol. 44, side 701).

Distriktskonferencerne

i foråret 1956 vil blive afholdt som følger:

Aalborg	24. og 25. marts.
Odense	7. og 8. april.
Esbjerg	14 og 15. april.
Aarhus	21. og 22. april.
København	28. og 29. april.

Oversættelse fra Det Nye Testaments grundtekst

Af professor *Frithjof Fluge*, Norge.

Det hedder i vor trosartikel 8, at vi tror »Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtig oversat«. Der findes særlig mange og gode grunde til at lade dette forbehold med hensyn til oversættelsen gælde for Det Nye Testamente. Det er jo et kendt faktum, at oversættelserne fra Det Nye Testamente varierer. Ofte har oversatte vers fået en gyldighed og et ordvalg, som i større eller mindre grad er præget af oversætterens teologiske eller religiøse grundsyn. Selve oversættelses-vanskelighederne består i, at ord og udtryk i den græske grundtekst har betydningsnuancer, som kun på fyldestgørende måde (adækvat) kan overføres til moderne sprog efter omhyggelige tekststudier. Dette forhold fører med sig, at man ofte må give en bred margin for oversætterens subjektive skøn. Et sådant subjektivt skøn kan dog ofte få mærkelige udslag. Hvor indholdet af et vers drejer sig om teologisk set lidet vigtige eller perifere spørgsmål, er det ikke så farligt, selvom nøjagtighed jo er prisværdig i alle tilfælde. Værre er det, når oversatte vers formelig dufter af synspunkter og læreopfattelser, som mere genspejler oversætterens skøn og opfattelse, end de repræsenterer teksten selv. Nogle eksempler på dette skal gives i det følgende, til læserens velvillige studium.*)

Et graverende eksempel på en indført, subjektiv opfattelse har man i Lukas 22:37, hvor den norske version i forbindelse med det græske *telos* virker fordrejende (den danske Bibel har i dette tilfælde den rigtige oversættelse). Det hedder i den norske oversættelse af dette vers: »For det som er sagt om mig er til ende«. Ordene udtaltes af Kristus. Således som det står oversat i Lukas 22, betyder det, at det, som er sagt og profeteret om Kristus, er til ende. Men dette strider jo bestemt mod den opfattelse, at meget af det, som blev sagt om Kristus, ikke var til ende, da han udtalte ordene. I grundteksten står der da også noget ganske andet, nemlig: »Med min livsgerning er det slut«. Verset hentyder til, at ikke længe efter blev Kristus naglet til korset.

---

*) Synspunkterne i det følgende bygger på undersøgelser af eksperter, hvis indsigt og opfattelse der er god grund til at have tillid til. Af tekstkritiske kilder kan her — for den interesserede læser — nævnes: *Novum Testamentum graece cum apparatus critico* (udg. quarta decima, 1930, udarbejdet af professor Nestle). Lige så vigtigt er professor Eberlings tekstkritiske værk: *Griechisch-Deutsches Wörterbuch zu den Schriften zum Neuen Testament* (udg. 1929). Et højt vurderet arbejde er også professor Friderichsens og dr. Heikels: *Nya Testamentet och de apostoliska fäderna* (udg. 1934). Dette arbejde har den fordel, at det sonder mellem Det Nye Testaments græske udtryk, og ord og betydninger hos kirkefædrene; som bekendt er en del af fraseologien blandt de første kirkefædre fra 100 og 200-tallet kommet ind i Det Nye Testamente. En kilde til en, forøvrigt meget kort, vurdering af omvendelses-begrebet har man i Hyrum M. Smith og dr. James M. Sjordahls: *Doctrine and Covenants Commentary* (udg. Salt Lake City, 1954). Sondringen i denne ypperlige kommentar, side 324, mellem udtrykket »omvendelse« (på græsk *metanoia*) og udtrykket »forandring af (livs)plan« (på græsk *metameleia*) — en vigtig sondring — stemmer overens med professor Friderichsens.

I det følgende må transskriptionen af græske ord ske ved hjælp af danske bogstaver, da de græske jo er helt forskellige. — En tak rettes til slut til ældste David F. Mitchell, Bergens gren, Norge, for stimulerende konversation om de omhandlede spørgsmål.

Grundteksten giver ikke bare verset en helt anden mening, men også et helt andet teologisk perspektiv: hverken profetierne om Kristus eller åbenbaring fra Kristus var til ende i og ved at han døde på korset. Men netop den mening, at Kristus afsluttede al profeti og åbenbaring, er jo som bekendt et vigtigt lærepunkt så vel i katolsk som i reformert teologi. Hvis en teolog derfor vil forsvare det standpunkt, at der ikke længere findes profeti og åbenbaring, på grundlag af Lukas 22. kapitel, så bliver hans forsvar helt kraftesløst, fordi grundteksten ikke siger noget om, at profetierne er bragt til ende, men at Kristi livsgerning er slut.

Et eksempel på en tekstversion, som stiller Gud i et ganske mærkeligt lys, har man i Romerbrevet 11:29. Der står: »Sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke«, (norsk: »Angrer Gud ikke på«). Naturligvis dukker her spørgsmålet op hos den kritiske læser af verset: »Kan da en fuldkommen Gud angre i dette ords almindelige betydning?« I daglig tale forstår man jo med ordet »fortryde« (angre) det samme som: »bedrøvelse over en begået synd«. Enkel logik siger, at i denne betydning af ordet »anger« kan Gud ikke angre, fordi han ikke kan synde, og derfor heller ikke blive bedrøvet over sin synd. Fra et rent fornuftsmæssigt synspunkt kunne man derfor i alle tilfælde have adskilligt at indvende mod Rom. 11:29. Men ser man på grundteksten, så betyder verset noget ganske andet, og mere i overensstemmelse med en »fornuftsmæssig teologisk opfattelse«, for at bruge et af min afdøde ven, dr. Widdtoes yndlingsudtryk. Det græske *metameleia* er ganske vist både i Rom. 11 og f. eks. i 2. Kor. 7:10 oversat med »anger« (fortryde). Men i Rom. 11 betyder ordet det samme som: »ingen planændring« = »uigenkaldelig«. Meningen i verset er altså, at Guds nådegaver er uigenkaldelige i den betydning, at de ikke forandres, fordi han ikke kan forandres; han er den samme i går, i dag og til evig tid.

Mindre betydningsfuld er forrykkelsen af meningen i Galaterbrevet 2:11. Her står der, at Paulus sagde Kefas »imod lige op i øjnene, fordi der var ført klagemål imod ham« (I den danske Bibel: »imod ham lige i hans åbne øjne, thi dømt var han«). Det græske nøgleord her, *kataginosko*, kan have flere betydninger; i 1. Johs. 3:20 betyder det f. eks. »fordømmelse«. Men i Galaterbrevet må den nøjagtige oversættelse blive: »Han (Kefas) var skarpt misbilliget« af de hedninge-kristne, d. v. s. de hedninge-kristne kunne ikke lide ham, og dette er jo noget andet end, »at der var ført klagemål imod ham«.

Det er selvfølgelig at vente, at man vil finde oversættelsesfejl i forbindelse med skriftsteder, hvis indhold berører de sædvanlige kristne dogmer. Arvesyndsdogmet, d. v. s. påstanden om, at alle mennesker på grund af Adams fald er født i synd, og født med synd, er her illustrerende. Det græske ord for synd i forskellige sammensætninger, *hamartia*, betyder egentlig at begå en fejl, gøre noget, som er uhensigtsmæssigt, ufornuftigt, eller begå et lovbrud. Det er temmelig tvivlsomt, om ordet oprindeligt har betegnet noget etisk kvalitetsbegreb synd i det

hele taget. I den hellensk-klassiske periode fra omkring år 400 f. Kr., med Sokrates, Platon og Aristoteles, var ordet en betegnelse for begrebet »uhensigtsmæssighed«. Oversættelsen i 1. Johs. 5:16 er: »Dersom nogen ser sin broder gøre en synd, som ikke er til døden«, men kan med lige så god mening omskrives, så ordet »synd« bliver til »begå en overtrædelse«, d. v. s. et lovbrud. I Peters 1. brev 2:20 er imidlertid grundteksten blevet stærkt forandret. Her siger den norske: »Hvad ros er det, om I er tålmodige, når I synder og får straf for det?« (Den danske: »Thi hvad ros fortjener det, om I tålmodigt finder jer i at blive slået, når I forsynder jer?«) Den rigtige version skulle her være: »For hvad ros er det, om I er tålmodige, når I forgår eder mod den borgerlige lov og får straf for det?«. Forskellen er ganske tydelig. Ordet »synd« kan forøvrigt stå for en individuel handling, som i Matt. 12:31, for en tilstand (i verden) i Rom. 5:12, og for en personificeret synd i Rom. 5:20.

Et eksempel på en nok så anstrengt oversættelse har man i Gal. 4:20, i forbindelse med det græske *alasso*: »Jeg skulle ønske at være tilstede hos eder nu, og omskifte min røst« (Dansk: »Jeg ville ønske, jeg var hos jer nu og kunne ændre min røst«). Sætningen leder tanken hen på et menneskes stemmeskifte. Men, som også professor Friderichsen så stærkt betoner, må den rigtige version blive: »Jeg skulle ønske at være tilstede hos eder nu, og jeg ville tale i forandret tone« (efter behovet).

Læseren vil sikkert være bekendt med den jødiske skik at græde over deres afdøde med megen larm og brask, som på græsk udtrykkes i forbindelse med *torubios*. Oversætternes kendskab til denne skik har vel sandsynligvis også indvirket på oversættelsen af Mat. 9:23: »Og da Jesus kom ind i synagoge-forstanderens hus, og så fløjtespillerne og hoben, som larmede, sagde han til dem«. Men her betyder det græske ord ikke det konkrete »larm«, »støj«, »brask«, men det betyder det overførte (abstrakte) ord »oprørt«, »sindsmæssig ophidset«. Korrekt bliver derfor teksten her: »Og da Jesus kom ind i synagoge-forstanderens hus og så fløjtespillerne og den oprørte menneskemængde, sagde han til dem«.

Heller ikke oversættelsen af Romerbrevet 14:19 er tilfredsstillende. I vort Nye Testamente hedder det: »Lad os derfor stræbe efter det, som tjener til fred og til gensidig opbyggelse«. Ordet »opbyggelse« er et typisk Luther-ord, som reformerte teologer bruger med forkærlighed. I grundteksten står der imidlertid: »Lad os derfor stræbe efter det, som tjener til fred og til gensidig styrke«.

Adskillig mer typisk teologiske fra et Luther-synspunkt er oversættelser i forbindelse med det græske *nous*. Adskillige steder er dette ord oversat med »sind« i betydningen sindelag. Men det betyder egentlig »fornuft«, og der er ingen grund til ikke at beholde den oprindelige mening. I Rom. 7:25 står der f. eks.: »Så tjener jeg da Guds lov med

mit sind«, og i vers 23: » . . . som strider mod loven i mit sind«. I begge tilfælde kan ordet »fornuft« erstatte »sind«.

En kritisk gennemgang af Det Nye Testamente viser derfor, at der findes en mængde steder, hvor oversættelsen afviger i større eller mindre grad fra grundteksten.

Professor *Frithiof Fluge*.

Udvandrerne til Utah

Aalborg Stiftstidende bragte den 18. december 1955 følgende kronik, skrevet af tidligere missionspræsident i den danske mission, Orson B. West, som nu er bosat i Salt Lake City, Utah.

Alle og enhver ved, at Utahs danske befolkning er frugten af mormonismens forkyndelse i de sidste hundrede år. De første mormon-missionærer kom til Danmark i juni 1850, og i løbet af ganske få år havde de vundet så mange proselytter, at der var opstået anselige menigheder flere steder. Den dag i dag har tusinder af danske hjem tilknytning til Utah gennem slægtninge, nære eller fjerne. I tiden fra 1850 til 1900 udvandrede tredive tusinde skandinaviske mormoner til Amerika, og heraf var igen størstedelen danske. Ifølge en afhandling af William Mulder, professor i engelsk ved universitetet i Utah, var i 1850erne over tre fjerdedele af Danmarks totale emigration til De forenede Stater mormoner og næsten to femtedele i 1860erne, ganske overvældende og vel tildels også overraskende tal.

Blandt danske og danske efterkommere i Utah og i det hele taget i de vestlige stater findes der et meget stort antal dagbøger, som i de allerfleste tilfælde ikke kan læses af deres indehavere, fordi de er skrevet på dansk. Forfatteren af denne kronik har været så heldig at have haft lejlighed til at læse nogle af disse dagbøger, som i litterær henseende vel ikke er mesterværker, men som til gengæld er rige og værdifulde, menneskelige dokumenter. De er for de flestes vedkommende skrevet i enfoldig stil og med mangelfuld retskrivning og knudret sprog. Men når man læser dem, glæder man sig gang på gang over visse nationale karaktertræk, der som en rød tråd løber igennem dem. Ærlighed, trofasthed, udholdenhed, kærlighed til hustru og børn og kærligheden til det gamle land, som de aldrig glemte, selv om de følte sig hjemme i de nye omgivelser og blev gode og nyttige borgere og ofte fremragende ledere i de byer og sogne, hvor de slog sig ned.

Dagbøgerne strækker sig ofte over mange år og er ført med stor nøjagtighed hver eneste dag og fortæller om små og store oplevelser og giver et fortrinligt indblik i folks levevis og tænke måde. Disse nedskrevne livshistorier begynder naturligvis alle i Danmark i 1850erne og fortæller om nedskriverens omvendelse til den nye religion, deres

indre kampe og sjælekvaler, den megen modgang og forfølgelse, de måtte lide. Især kommer det ofte til skarpe sammenstød mellem forældre og børn, den evige kamp mellem tro og overbevisning på den ene side og respekten for det gamle og det nedarvede på den anden side. Forældrene kunne ikke forstå børnenes begejstring for deres nye tro, og børnene kunne ikke forstå forældrenes fastholden ved det gamle. At der har fundet hjertegribende scener sted, når en ung mand eller en ung kvinde forlod hjemmet for at rejse til Utah, er der ingen som helst tvivl om. Forældrene har i mange tilfælde tryglet og bedt børnene om at blive, men børnenes tro på det nye evangelium var så rodfæstet, at intet kunne rokke dem fra deres en gang tagne beslutning.

For mange af dem, der sluttede sig til mormonerne, var det en virkelig åndelig oplevelse, hvilket tydeligt fremgår af dagbøgerne. De syntes at have fundet det, de søgte efter, og fik fred i sindet, hvor tåbelig deres omvendelse end syntes mange af deres pårørende og venner. Men de måtte betale prisen for deres omvendelse i form af tab af slægt og venner, hvad der naturligvis blot gjorde dem endnu stærkere i deres overbevisning, hvis de var lavet af det rette tømmer.

Lad mig citere begyndelsen af en typisk dagbog, skrevet af en Peter Nielsen, som ingen kender i Danmark i dag.

»Jeg er født den 23. marts 1824 i Poulsker sogn på øen Bornholm. Min far, Niels Jensen, og min mor, Gjertrud Kirstine, flyttede til Bodelsker sogn, da jeg var tre år gammel. De var medlemmer af den lutherske kirke, og jeg blev opdraget i denne kirkes lærdomme, som er den dominerende kirke her i landet. Selv om de var fattige, sendte de mig i skole, og ifølge landets forhold og omstændigheder fik jeg en god uddannelse og god kundskab. Da jeg var fjorten år gammel, blev jeg konfirmeret, hvad der var skik og brug i landet. Samme år blev jeg sat i lære hos en skomager og blev der omkring tre år, hvorefter jeg i efteråret 1841 rejste til Rønne, hvor jeg blev omkring fem år. Her stiftede jeg bekendtskab med megen ugudelighed, da folk der i byen var sunket dybt ned i synd og mørke og søgte deres eget og ikke havde tro på Jesus Kristus og ikke kendte Gud.

I foråret 1846 rejste jeg til København (Danmarks hovedstad) og arbejdede ved mit fag, og en tid tog jeg del i verdens fornøjelser, men fra 1849, da jeg blev forlovet med min nuværende hustru, blev mine følelser alvorlige og dybe, og fra da af fandt jeg ingen glæde i verdens fornøjelser.«

Her får vi straks et ganske godt indtryk af manden. Han var en alvorligt tænkende natur, for hvem livet havde en dybere mening. Da han kom til at tænke nærmere over livet og dets mening, sagde han »verden« farvel, og uden fravigelse fra den engang valgte kurs styrede han sit skib i nøje overensstemmelse med sin overbevisning og tro. Et smukt og tiltalende karaktertræk hos et menneske.

Det krævede absolut overbevisning og moralsk mod at blive mormon i de dage; frafaldet var derfor også stort blandt de mennesker,

som ikke kunne modstå presset fra slægt og venner og latterliggørelsen og forfølgelsen, som uvægerligt fulgte i omvendelsens kølvand.

Peter Nielsen måtte i hvert fald betale for sin afvigende opfattelse af tingene med tab af slægt og venner og følelsen af at være sat udenfor. Men det, der holdt ham og hans trofæller oppe, var håbet om at komme til »Zion« og der samles med ligesindede fra hele Europa.

Hans og hans families drøm gik i opfyldelse i maj 1862, da de forlod Danmark for over England at rejse til Amerika. Den 16. maj forlod de sammen med flere hundrede andre Europa ombord på et stort sejskib, der hed »Monarch of the See«. Peter Nielsen fører nøjagtig dagbog over rejsens begivenheder, så vi kan følge udvandrerne på deres lange færd. Når vi hører, at de ikke nåede Salt Lake City førend den 22. september efter en rejse fra New York på tre måneder, kan vi danne os en forestilling om, hvor vanskelig en sådan rejse må have været. Ifølge dagbogen tilbagelagde de ofte ikke mere end 15—20 km om dagen. Flere dødsfald indtraf undervejs, og de døde måtte så begraves ude på den amerikanske prærie og måtte altså efterlades der i en ukendt grav. Hvor megen sorg og smerte har det ikke voldt, når en far og mor måtte forlade stedet, hvor deres datter eller søn fandt det sidste hvilested, et sted, som de aldrig mere fik at se. De havde kun mindet om deres kære i behold, men rejsen måtte fortsættes. Men til deres sidste dag havde de denne sviende fornemmelse om en ukendt grav, der lå et sted derude på de store vidder af prærielandet. Men sådan var udvandrernes lod i forrrige århundrede. Intet under da, at udvandrerne ved deres lejrblå om aftenen ofte istemte »Kom, hellige, fremad og frygter ej«, en sang, der var blevet til på vandringen mod vest og skrevet af en engelsk emigrant ved navn Wm. Clayton. Andet vers af sangen, der lyder således, var en mindelse om, at rejsen mod vest var en stadig kamp mod træthed, naturkræfterne, indianeroverfald og mismod:

*Mon vi skal græde, om vor lod er hård?
Nej, o nej — alt er vel!
Hvo kan forvente han belønning får,
som i kamp ej tog del?
Omgjord din lænd og tab ej mod!
Gud fører os på sikker fod,
og vi skal føle i vor sjæl,
alt er vel — alt er vel.*

Lad os igen vende tilbage til Peter Nielsen og hans dagbog, som er så typisk for de fleste af dagbøgerne. Trængslerne og prøverne var ikke forbi, fordi han og de andre udvandrere var kommet til deres bestemmelsessted. Den 13. april 1863 skriver han følgende:

»Om morgenen tog jeg over floden for at se til min ko, men jeg fandt den død på samme sted, hvor jeg havde fodret den i går. Det var et stort tab for mig, da jeg ikke havde andre koer.« Det er vel ikke svært

at forstå Peter Nielsens følelser hin morgen. Den eneste ko — og nu lå den død!

»A. P. Jensen kom for at se til mig i søndags og forlangte, at jeg gav ham min vogn som en delvis betaling af de penge, han lånte mig til min emigration. Jeg prøvede i al venlighed at overtale ham til at lade mig beholde den, da han selv havde en vogn, der er lige så god, og okser, og ifølge vor overenskomst i Danmark kunne han ikke forlange noget af mig førend til efteråret, men han blev vred og skældte mig ud. Efter at jeg havde gennemtænkt sagen, kom jeg til den slutning, at det var bedre at lide uret end at gøre uret, og jeg lod ham have vognen og stolede på, at Herren ville blive ved med at hjælpe mig, at når jeg gør, hvad jeg kan, vil han give mig det nødvendige til livets ophold for mig og min familie. Desuden har jeg betalt 15 dollar på min gæld i vinter og føler mig taknemlig mod Herren, at jeg har været i stand til at gøre det.«

Hatten af for denne emigrant fra Danmark, som i dette lille træk viste en så stor sjælsstyrke, som man sjældent finder.

Den danske mormonemigrant i forrige århundrede blev et stort aktiv for det nye land, som han med sin arv fra fædrelandet hjalp med til at bygge op. Egenskaber som ærlighed, flid, trofasthed vil være aktiver i et hvilket som helst land. Hans efterkommere i dag er lovlidige fredselskende mennesker, som har røgtet den arv, de modtog, på udmærket vis til gavn for Amerika og et evigt hædersminde for Danmark.

Orson B. West.

Tale ved generalkonferencen i Salt Lake City

søndag den 3. april 1955 af præsident *Joseph Fielding Smith*
af De Tolv Apostles Råd.

Mine brødre, søstre og venner!

Jeg er klar over, at dette er en meget vigtig og ansvarsfuld plads; at vore ord går langt omkring, i en udstrækning, som vi ikke selv ved. Det er derfor nødvendigt, at vi har Herrens Ånds vejledning, så vi kan tale hans sandhed. Jeg håber, at de få ord, jeg skal sige, må finde genklang i Deres hjerter, og blive dikteret af Herrens Ånd.

Da vor Herre og Frelser engang sluttede en tale, kom mange til tro på ham. Der står skrevet: »Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til tro på ham: Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.« (Johs. 8:31-32).

Den eneste sandhed, som gør os frie, er sandheden om Jesu Kristi evangelium. Ja, i virkeligheden hører al sandhed til Jesu Kristi evangelium. Da vor Frelser blev bragt for Pilatus, spurgte denne ham, om han var en konge. Jesus svarede: »Du har ret, jeg er en konge. Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om

sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst« (Johs. 18:37).

Så spurgte Pilatus ham: »Hvad er sandhed?« Måske blev der ikke givet Frelseren nogen tid til at svare ham. Måske tav han, og fra den tid og til nu er der skrevet bøger, der stiller dette spørgsmål. Det eneste sande svar, der er blevet givet, blev af Herren givet til Profeten Joseph Smith:

»Og sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive.« (L. & P. 93:24). Med andre ord, sandhed er det, som varer ved. Alt andet må forgå. Da dette er sandt, påhviler det os at søge efter sandheden — den sandhed, som Frelseren talte om, som gør os fri.

Ikke al sandhed er af samme værdi eller betydning. Nogle sandheder er større end andre. Den største sandhed, eller de største sandheder, finder vi i Jesu Kristi evangeliums grundprincipper. Først af alt, at Jesus Kristus er Guds Søn, verdens Forløser, som kom til denne verden for at dø, så mennesket kan leve. Den sandhed bør vi kende. Det er langt mere vigtigt at vide, at Jesus Kristus er vor Forløser, at han har givet os det evige livs principper, end det er at vide alt, hvad man kan opnå ved verdslig undervisning.

Det er langt mere vigtigt at vide, at dåben er til syndernes forladelse, og at syndsforladelse vil komme, når den bliver udført på rette måde af en, der har myndighed dertil, og at når dåben følges af håndspålæggelse for den Helligånds gave, vil vi til sidst komme tilbage til Gud vor Faders nærværelse, gennem den Helligånds vejledning.

Vi ved, at vejen til evigt liv er langt mere vigtig end al den lærdom, som verden kan give. Vi finder det i de hellige principper, som er blevet åbenbaret for sidste gang, og i de ordinancer, som bliver udført for sidste gang — det vil sige i Tidernes Fyldes Uddeling — for evangeliet vil aldrig blive gengivet igen. Det er blevet gengivet for at blive her. Herren har ordineret sine tjenere, og har givet dem bemyndigelse til at udføre hans love, til at prædike hans evangelium, til at råbe omvendelse, til at kalde mennesker til at ydmyge sig og modtage disse det evige livs fundamentale principper.

Vejen til evigt liv er her. De pagter, som blev forjættet og som fører til denne store gave, er her. Alle mennesker på jorden har nu det privilegium ikke alene at omvende sig, men også at få syndsforladelse gennem dåbens vande, og den Helligånds gave ved håndspålæggelse, og at modtage de pagter og forpligtelser, som blev forjættet i fordums dage, og som vil bringe dem tilbage i Gud vor Faders nærværelse.

Disse velsignelser koster intet. Det er de vigtigste sandheder i hele verden. Brødre og søstre, vi har modtaget dem. Lad os være sande og trofaste, ikke vende os hverken til højre eller venstre, når vi holder Herrens befalinger, og lad os ved eksempel, så vel som ved forskrifter, tjene ham, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident *Joseph Fielding Smith*.

Afskedsfest

I forbindelse med grenskonferencen holdt København gren lørdag den 28. januar en afskedsfest for missionspræsident og søster Junius M. Sorensen.

Kvindelig hjælpeforening havde pyntet bordene med forårsløv og levende krokusplanter, og salen var smykket med det danske og det amerikanske flag over døren. Der mødte dobbelt så mange søskende, venner og missionærer, som der var dækket til, men hvor der er hjerterum, er der husrum, og ved hjælp af ekstra borde og bænke lykkedes det at få plads til alle. Da alle var kommet på plads, blev præsident og søster Sorensen ført ind i salen af grensforstanderskabet, medens alle i salen rejste sig for at hylde dem.

Efter sangen »Kom hellige« og bøn ved broder Thorkil Dressø fremsagde søster Annie Ringheim en til lejligheden forfattet prolog, hvorefter nogle småbørn overrakte søster Sorensen en stor buket hvide syrener og røde tulipaner.

Grensforstanderen, broder Gustav Olsen, ledede festen og annoncerede aftenens program, der var en passende blanding af alvorlig og munter underholdning, og vekslede med servering af lagkage, kringle og sodavand til alle de tilstedeværende.

Vi hørte først en duet »Nu farvel vi eder byde« ved søster Inger Larsen og søster Anna Holmquist, hvorefter grensforstanderen fra Amager gren, broder Villy Sørensen i en tale bragte det afgående præsidentpar en tak fra Amager gren. Søster Karen Margrethe Petersen spillede Chopins Regnvejrspæludium, og broder Thorkil Dressø talte derefter for København gren. Søster Anna Kragh deklamerede

på fremragende måde det berømte digt »Den døende fægter«, der indledes med den kendte pompøse linie: »Hører I bifaldets brus fra det mægtige amfiteater?«. Så kom aftenens højdepunkt, overrækkelse af gaven fra missionærerne og forskellige grene i missionen. Da hele gaven, der bestod af sølvbestik i Riberhus mønstret, ikke havde kunnet skaffes til selve dagen, var overrækkelsen af en prøve af bestikket arrangeret på en morsom måde ved hjælp af en missionær i en stor trunk, som præsident og søster Sorensen selv måtte låse op.

Efter overrækkelsen af gaven, der blev fulgt af en takketale, først fra søster Sorensen og derefter fra præsidenten, var der oplæsning af et folke-eventyr ved broder Jørgen Jensen, hvorefter alle missionærerne fra distriktet sang et par amerikanske sange for os.

Så var den officielle del af festen forbi, men derefter bragte en række brødre og søstre i korte taler en personlig tak til præsidentparret for den tid, de har tilbragt i den danske mission.

Missionær, søster Inger Fischer spillede Schuberts Impromptu, og aftenen sluttede med, at hele forsamlingen sang »Gud vær' med dig, til vi ses igen«.

Der var ca. 200 tilstede.

M. K.

Grenskonferencerne

Vejle, 8. januar

Grenskonferencen i Vejle begyndte med søndagsskole kl. 10, og kl. 11,30 fortsattes med præstedømmsmøde. Alle møderne var under præsidium af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, som ønskede at høre fra brødrene i præstedømmsmødet.

Aftenmødet begyndte kl. 19,00, og her fik grenens søstre lejlighed til at tale lidt og bære deres vidnesbyrd. Det var dejligt at høre søster Nielsen tale til os, og distriktspræsident, ældste Blaine P. Jensen sagde, det var dejligt at have stærke søstre i Kirken, og talte derefter om Jesus Kristus. Præsident Ejnar Nielsen var sidste taler og talte om Mormons Bogs forseglede plader, og om at der vil være krig på jorden, indtil Kristus kommer, og det vil gå os som jøderne, dersom vi ikke holder budene. Præsident Nielsen sluttede med at takke for dagen, og vi skiltes med mindet om endnu en dejlig og begivenhedsrig søndag i Kirken. Der var 27 tilstede ved aftenmødet og 27 i søndagsskolen.

H. J. S.

Herning, 15. januar

Grenskonferencen i Herning indledtes med en fest lørdag aften, hvor der serveredes desserter m. m. Der var tilrettelagt et fornøjeligt program, og vi havde en god aften sammen.

Søndagens møder begyndte med præstedømmesmøde kl. 8,30, hvor alle tilstedeværende brødre bar deres vidnesbyrd. Derefter hørte vi fra distriktspræsident, ældste Blaine P. Jensen om præstedømmets magt og myndighed. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, gav os til slut nogle vigtige instruktioner. Tilstede 7.

Søndagsskolen begyndte kl. 10, her talte og sang børnene for os, derefter blev tiden overgivet til præsident Ipsen, som kaldte på flere af søstrene til at tale og bære deres vidnesbyrd for os. Tilstede 21.

Konferencens sidste møde var gudstjenesten kl. 19, hvor vi hørte taler af grensforstanderen, ældste Rasmus Jensen, distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen samt præsident Grant R. Ipsen. Imellem talerne hørte vi en flerstemmig sang af fem af brødrene. Tilstede 17.

Alle møderne var under præsidium af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, og under ledelse af grensforstanderen, ældste Rasmus A. L. Jensen. R. J.

Frederikshavn, 22. januar

Grenskonferencen i Frederikshavn indledtes med søndagsskole kl. 10. Efter den indledende sang og bøn bød grensforstanderen, broder Jens Christensen, velkommen. Børnene fremførte et program i sang og tale, og derefter blev en del voksne kaldt frem for at sige et par ord, og til sidst talte missionær, søster Anna Henriksen, distriktspræsidenten, ældste Enoch Henriksen, samt 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen. Tilstede 27.

Aftenmødet begyndte kl. 19. Efter at der var indledt med sang og bøn og budt velkommen af grensforstanderen, sang Aalborg grens sangkor, der var kommet tilstede, »Guds Ånd som en ild«. Grensforstanderen, broder Jens Christensen, gav en kort tale om de betroede talenter, hvorefter vi hørte en orgelsolo ved ældste Neldon Oborn fra Hjørring. Så talte distriktspræsidenten, ældste Enoch Henriksen, om den sande Kirke, der ikke må ledes efter hjemmelavede principper, men således som Kristus oprettede den på jorden; Paulus siger: »Der-som nogen giver jer et anderledes evangelium, end jeg giver jer, han være evig forbandet.« Ældste Henriksen omtalte den myndighed, præstedømmet har, at hvad de løser og binder på jorden, også skal være det i himlen. Sangkoret sang »Engle fra Gud vi har hørt«.

Til sidst talte præsident Ipsen om, at vi bør undersøge en ting tilbunds, inden vi tager stilling til den. Vor Kirke har al sandhed, ikke kun en del af den, fordi den er bygget på Kristus som hovedhjørne-sten. Kristus sagde: »Jeg er vejen, sandheden og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.« Tilstede 54.

Alle møderne var under præsidium af præsident Grant R. Ipsen og ledet af grensforstander Jens Christensen.

Det var en dejlig konference, hvor vi rigtig mærkede, Guds Ånd var tilstede. E. C.

Randers, 22. januar

Grenskonferencen i Randers tog sin begyndelse lørdag aften med Kvindelig hjælpeforenings store bazar. Der var underholdning, forskellige boder og salg af desserter, derefter auktion over meget fine håndarbejder, fremstillet af søstre, samt over mange andre ting. Der var mange tilstede.

Om søndagen afholdtes præstedømmemøde kl. 8,30, hvor missionspræsident Junius M. Sorensen kaldte flere brødre op at tale. Distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen, talte og fremhævede bl. a., at vi er Guds folk, og vi burde udøve præstedømmet i kærlighed, bruge det og ære det. Til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen og citerede bl. a. fra Lære og Pagter om tro og kærlighed, og at vi skulle gøre alle ting i Jesu navn og leve i kærlighed og retfærdighed.

Kl. 10 var der søndagsskole, hvor børnene havde programmet med taler og sang. Søster Mary G. Sorensen holdt en inspireret tale.

Konferencens hovedmøde var gudstjenesten kl. 19, hvor Kirkens autoriteter blev opretholdt. Grensforstanderen, ældste Juan S. Hansen, talte om sladder og spurgte, om vi kunne have kærlighed til vor næste, hvis vi bringer sladder videre. Derefter talte distriktspræsident Blaine P. Jensen og bød os rette os efter grensforstanderens formaning, da han har ansvaret for grenens førelse. Så talte søster Mary G. Sorensen, takkede for tiden, hun havde været i Danmark, og takkede for det store arbejde, Kvindelig hjælpeforening har udført. Det var en fin og inspireret tale. Til sidst talte præsident Sorensen om opstandelsen og grader af herlighed, og om hvem der er værdige til disse herlighedsriger. Citerede fra Ezekiel 37. kapitel og fra Lære og Pagter; en meget fin og lærerig tale.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og ledet af grensforstanderen, ældste Juan S. Hansen.

Det var en dejlig konference, hvor den rette ånd besjælede alle møderne. Må den fremdeles findes ved vore møder, da vil Gud vel-signe os og give os fremgang.

A. N.

København, 29. januar

Grenskonferencen i København tog sin begyndelse søndag morgen med præstedømmets møde. Som talere havde vi lejlighed til at høre fra distriktspræsidenten, ældste Charles Cochrane, og missionspræsident Junius M. Sorensen. Tilstede 42.

Søndagsskolen begyndte kl. 10,30. Broder Harry Hvistendahl bød velkommen. Tiden blev overgivet til klasserne, som lige fra de mindste til de største viste deres kunnen i såvel sang som tale. Missionspræsident Sorensen fik så ordet og fandt straks anledning til at kalde tre af vore gode søstre op på talerstolen, bagefter hørte vi fra præsidentens hustru, søster Mary G. Sorensen, og til sidst gav missionspræsidenten nogle bemærkninger. Tilstede 133.

Konferencens sidste møde søndag aften formede sig både som et afskeds- og et velkomstmøde, idet det var sidste gang, man havde anledning til at høre fra missionspræsident Junius M. Sorensen og hans hustru inden deres afløsning fra den danske mission, og dernæst havde vi den store glæde at have vor nye missionspræsident Holger P. Petersen og hans hustru, søster Ora H. Petersen, samt deres datter og søn iblandt os, de var lige inden mødet ankommet til den danske mission.

Mødet blev ledet af grensforstander, broder Gustav Olsen.

Efter sang, bøn og velkomst blev Kirkens general- og missionsautoriteter samt grenens funktionærer opretholdt ved broder Kaj Krammer.

Aftenens første taler var distriktspræsident, ældste Charles Cochran, og vi hørte derefter en pianosolo ved søster Karen Margrethe Petersen.

Præsident Sorensen stod nu for sidste gang i denne omgang på talerstolen og talte over emnet: »Tempelarbejdet og betydningen deraf«. Bl. a. sagde præsidenten: »Dersom vi ønsker at opnå ophøjelse i Guds rige, må vi gå igennem Herrens hus.« Præsident Sorensen takkede søskende for tiden, der var gået, og opmuntrede til at forblive trofaste i pagten; til sidst aflagde præsidenten sit vidnesbyrd.

Broder Ebbe Rosenkilde sang derpå en solosang.

Vi havde nu lejlighed til at høre fra vor nye missionspræsident Holger P. Petersen, der først takkede for den hjertelige modtagelse, der var blevet ham selv, hans hustru og deres børn til del. Præsidenten sagde: »Det er nu 27 år siden, jeg var på mission i Danmark, det er en stor glæde for mig at være her igen. Det vigtigste dokument, jeg har holdt i mine hænder, var kaldelsen fra Det Første Præsidentskab til at skulle præsidere over den danske mission.«

En stor og glædelig overraskelse for søskende var, at præsident Petersen stadigvæk havde husket det danske sprog, så en tolk var overflødig.

Man hørte også et par ord fra søster Petersen, der takkede for den hjertelige modtagelse.

Til sidst havde søster Mary G. Sorensen ordet og takkede for tiden, der var gået — overbragte en hilsen fra sønnen David, som håbede at kunne komme på mission her i Danmark i løbet af tre år. »Når den tid kommer, vil præsident Sorensen og jeg komme og besøge David og jer alle sammen,« sagde søster Sorensen.

Vi sluttede med at synge sangen: »Gud vær' med dig, til vi ses igen«. Tilstede 212.

Alt i alt havde vi en virkelig god og opbyggende tid sammen under alle konferencens møder.

Alle møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af grensforstanderen, broder Gustav Olsen.

K. K.

Hjørring, 29. januar

Hjørring gren åbnede sin grenskonference lørdag aften med en fest-aften. Efter sang og bøn blev tiden overgivet til søster Doris K. Kristensen, som ledede festen. Underholdningen bestod af forskellige sketches, sange, musik og historier, fremført både af Kirkens undersøgere, missionærer og medlemmer. Vi vil gerne rette en speciel tak til vore bikubepiger for deres fine optræden med sange og sketches. Dette var en af grundene til, at festen blev så vellykket. Programmet sluttede med sang og bøn, hvorefter Kvindelig hjælpeforening serverede forskellige forfriskninger. Salget af disse indbragte et pænt beløb til »Kvindelig hjælpeforenings blomsterkasse«.

Konferencen fortsatte søndag morgen med præstedømmemøde kl. 8,30, hvor der var 8 brødre tilstede.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor de forskellige klasser fremførte et fint program, bestående af sange og taler; af særlig interesse var lektier præsenteret på flonelstavlen af søster Kirsten Christensen og søster Marie K. Kristensen. Til slut blev tiden overgivet til distriktspræsidenten, ældste Enoch Henriksen, som ønskede at høre fra forskellige søskende. Tilstede ca. 45.

Konferencens hovedmøde blev afholdt kl. 19, hvor vi havde lejlighed til at høre fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, og distriktspræsident Enoch Henriksen. Imellem talerne sang

Kvindelig hjælpeforenings sangkor, som blev ledet af ældste Neldon M. Oborn. Tilstede 35.

Igennem hele konferencen var der en inspirerende og opbyggende ånd tilstede, og enhver, som deltog i møderne, fik rigt udbytte deraf.

Alle konferencers møder var under præsidium af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, og under ledelse af grensforstanderen, broder Ejnar Due Jensen.

M. K. K.

Horsens, 29. januar

Grenskonferencen i Horsens begyndte lørdag aften med en sammenkomst i lokalet i Smedegade. Efter at der var indledt med sangen »Der er skønhed her på jord« og bøn ved distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen, var der forskellig underholdning: Sang, sketch, muntre historier, klaversoli o. s. v. Til slut sang vi »Kærlighed er lysets kilde«, og broder Antoni Jacobsen sluttede med bøn. Derefter var der salg af forfriskninger. Tilstede 37.

Om søndagen afholdtes præstedømsmøde kl. 8,30, som blev overværet af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, og af distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen.

Søndagsskolen begyndte kl. 10 med sangen »Da du styrket fra dit leje« og bøn ved Elsebeth Christensen. Efter nadveren blev konferencens emne, Matt. 7:7, læst af broder Kurt Pedersen, hvorefter børnene sang »Giv, sa' den lille bæk«. Så talte søster Andrea Nielsen om »Beder, så skulle I få«, og en trio sang »Søger, så skulle I finde«. Søster Ingrid Pedersen talte over emnet »Søger, så skulle I finde«, og søster Sonja Schmidt spillede en klaversolo. Derefter blev der kaldt på forskellige søskende til at aflægge deres vidnesbyrd. Tiden blev så overgivet til distriktspræsident Blaine P. Jensen, der talte om »Husk at bede«, hvorefter præsident Ejnar Nielsen talte over emnet »Giv til andre«. Tilstede 36.

Konferencens sidste møde begyndte kl. 19 med sangen »Velsign, o Gud, dit folk« og bøn ved ældste Valdemar Christensen. Grensforstanderen, broder Kristian Pedersen, talte over emnet »Tro«, og efter et musiknummer ved herr Knud Schmidt og søster Sonja Schmidt talte distriktspræsident Blaine P. Jensen om omvendelse. En kvartet sang »Klippe, du som brast for mig«, og til slut talte præsident Ejnar Nielsen om »Dåb ved vand, dåb ved ånd«. Mødet sluttede med sangen »Kom, hellige« og bøn ved søster Kristine Clausen. Tilstede 27.

Så var konferencen forbi, og vi havde haft en dejlig tid, som vi var meget taknemmelige for.

Alle konferencens møder var under præsidium af præsident Ejnar Nielsen og under ledelse af grensforstanderen, broder Kristian Pedersen.

A. N.

Kvindelig hjælpeforening

HILSEN TIL DANMARK

Jeg vil gerne sige tak til missionærerne og søskende, der så hjerteligt har budt os velkommen til Danmark. Vi er taknemmelige for den varme modtagelse, vi fik på banegården. Da vi så ud af togvinduet og så de amerikanske flag med vore navne på, blafrende i den kolde vind, og den hjertelige hilsen »Velkommen til Danmark«, og følte de ægte og varme håndtryk ved aftenmødet umiddelbart efter at vi var kommet, følte vi, at vi virkelig blev budt velkommen til vort nye hjem.

Vi er glade for at være sammen med præsident og søster Junius M.

Sorensen. Vi har lært at elske og påskønne dem meget, og ved, at vi vil sætte pris på alle de råd, de kan give os, for de er dygtige og kloge mennesker.

Præsident og søster Sorensen har fortalt os, hvor meget de har elsket deres arbejde her, og jeg ved, det er fordi de har lagt deres hjerte og deres sjæl i det og har tjent Herren vel.

Præsident Petersen og jeg håber at få lige så megen tilfredsstillelse af vort arbejde i den danske missionsmark. For vi ved, at virkelig lykke kun kan opnås ved at tjene Gud og vore medmennesker.

Deres hengivne søster

Ora H. Petersen,

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen

Nadververs for marts og april:

Jesus sagde: »Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til evigt liv.....«. Joh. 6:27.

Den ideelle søndagsskole i Kirken, er den, som er »selvstyrende« i alt, hvad der skal foretages; det er den, der med hensyn til ledelse og gudsdyrkelse tjener som et eksempel på, hvorledes en søndagsskole skal være.

Den søndagsskole, hvor det ikke er nødvendigt, at forstanderen siger et eneste ord fra det øjeblik, dagens bekendtgørelser er givet, til man »går til de forskellige klasser«, er den ideelle. (Det kan jo være nødvendigt at meddele besøgende, at der er en speciel klasse for dem!).

Enhver, som skal tage del i åbningsprogrammet, kender sin pligt og er rede til at udføre den, uden at det er nødvendigt yderligere at annoncere den. Dette kan også siges om søndagsskolen som et hele. På denne måde understreges også punktlighed, høflighed, orden, ærbødighed, tilbedelse, respekt for myndighederne, hensynet til andre, ansvarsfølelsen, selvbeherskelsen, lydighed osv.

På denne måde — som på så mange andre måder — hjælper søndagsskolen mennesker til at udføre nogle af sine helligste og vigtigste pligter: at træne og undervise børnene!

Hvor søndagsskolen er mest effektiv, vil både børn og voksne være klare over den kendsgerning, at de er både lærere og elever, og at de — til en vis grad — har ansvaret for at følge den guddommelige instruktion: »Lad de små børn komme til mig, for sådanne hører Guds Rige til.« Matt. 19:14.

Præsident *David O. McKay.*

NB! Ifølge den nye håndbog for søndagsskolen skal også åbningsprogrammet bekendtgøres sammen med ugens bekendtgørelser, og læg mærke til følgende: *Alle bekendtgørelser skal være søndagsskolens leder i hænde ved formødet!* Når dette er afsluttet, skaber det blot forvirring at begynde at rette på noget eller komme med tilføjelser!

Venlig hilsen fra *hovedbestyrelsen.*

Primary

Motto for marts, april og maj:

Respekt for vore ledere.

a) Respekt for grensforstanderskabet
(marts)

b) Respekt for vore Primaryledere
(april)

c) Respekt for vore lærere
(maj)

»Lyd jeres vejledere og ret jer efter dem, thi de våger over jeres sjæle.«
Hebr. 13:17.

Har De nogensinde læst mere inspirerende tanker, end dem, Frelseren udtalte »i bjergene«, og som vi kender under navnet: »Saligprisningerne«? Vi fandt forleden nogle andre »Saligprisninger«, som i den grad talte til os med hensyn til vort ansvar overfor børnene, at vi følte, vi skulle dele dem med Dem.

1. Saligt er det barn, som ved, at der er nogen, der stoler på ham og stiller store forhåbninger til ham.
2. Saligt er det barn, som kan komme til sine forældre og lærere med sine problemer uden at være bange.
3. Saligt er det barn, for hvem hjemmet er selve himlen — af lykke.
4. Saligt er det barn, for hvem livet er en bog fuld af kundskab — og som får lov til at vende bladene eet for eet.
5. Saligt er det barn, som får lov til at tilfredsstille sin nysgerrighed med hensyn til alt, hvad der er værd at vide noget om.
6. Saligt er det barn, som kan finde trøst hos nogen, der forstår, at barnesorger er alvorlige, kan være bitre — og kræver virkelig forståelse.
7. Saligt er det barn, som *ledes blidt* ad livets vej af en, der både er en leder, en kammerat — og som virker inspirerende.
8. Saligt er det barn, som er omgivet af mennesker, der tror på det guddommelige i ham — og ikke på det onde.
9. Saligt er det barn, hvis kærlighed til sandheden, til alt skønt og godt, er blevet plejet gennem barneårene.
10. Saligt er det barn, hvis anstrengelser for at opnå noget er blevet støttet gennem opmuntring og ros.
11. Saligt er det barn, som har lært at være uselvvisk gennem samarbejde og ansvar.
12. Saligt er det barn, som opdager, at livet er en skole, og at fulden- delsen af en »klasse« bare er begyndelsen til den næste.
13. Saligt er det hjem, det samfund og den nation, som i barnet sér håbet for fremtiden og hengiver sig selv til opfyldelsen af det håb.

(*Teacher Training Helps*).

Med hilsen fra *Primarys hovedbestyrelse*.

Gensidig Uddannelsesforening

»Det er vel nok nogle dejlige lektiehefter, vi har, bare vi forstod at undervise!« — »Hvordan lærer man at undervise?« — »Er der ikke nogen, som kan lære os at undervise?«

Ja, der er mange måder at sige det samme på!

Men en viis, evig Fader har givet os næsten alt det grundlæggende for at blive en god lærer. Enhver, som bliver kaldet til at lede og undervise ungdommen i Kirken, har fået det meste af følgende:

1. En intelligens, som er evig.
2. En forstand, gennem hvilken denne intelligens kan udtrykke sig.
3. Øjne, øren, næse, mund, hænder, fødder — og et hjerte.
4. Dertil kommer den gave, som hedder TIDEN — 24 timer hvert døgn — syv dage hver uge og mindst fire uger hver måned!

Hvor megen tid ofrer De på Deres kald i G.U.F.? Er De leder? — hvor langt i forvejen er De med Deres planer? Er De lærer — hvor langt er De i forberedelsen af Deres lektier? Tiden er virkelig en meget væsentlig faktor. Lad os gøre et lille eksperiment:

Vi læser en lektie en måned, før vi skal præsentere den! »Lønnen« for denne indsats vil blive, at vi måneden igennem bliver lydhør for alt, hvad der angår denne lektie, både i aviser, ugeblade, radioen, i skolen, på kontoret, ved andet arbejde, ja, selv under leg. Hvis vi virkelig sætter noget ind på at »søge«, så vil vi også »finde«. Med øjnene ser vi de ting, som vi kan anvende i vor undervisning. Med ørene hører vi det, som vi føler, vi absolut må huske at fortælle vor klasse. Men hænderne skriver de mange ting ned, som fanger vor opmærksomhed; vi skriver, fordi hukommelsen sommetider kan spille os et puds; det er sikrere at skrive ned.

KUNDSKAB ER MAGT — og vi får på mange måder den kundskab, vor himmelske Fader ønsker, vi skal have.

». . . søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.« L. & P. 88:118.

Studér Kirkens standardværker, og så mange af Kirkens andre bøger, De kan få fat i. I »Stjernen« finder De også mange opbyggende artikler fra vore generalautoriteter. Har De i forvejen studeret Deres lektie, vil De her finde mange »tips« til Deres undervisning. Fem minutter her, fem minutter der, en samtale med naboen, et besøg på biblioteket vil altsammen give Dem ekstra materiale.

Der kommer selvfølgelig et tidspunkt, hvor De må organisere alt det stof, De på denne måde har samlet, så det passer ind i lektien, og her er det *hjertet*, og forstanden, der træder til. Så er det, De må lægge så god en plan for deres tid, så de får tilstrækkeligt af den til at opstille Deres lektie på en måde, så den øger troen, og virker opløftende og inspirerende på dem, der skal modtage fra Dem.

Der er lige en ting mere; vi glemte den til sidst, fordi det er den allervigtigste, og den må på ingen måde glemmes. Det er BØNNEN. Vor himmelske Fader elsker os, Han kan godt lide at høre fra os, og Han vil hellere end gerne give os inspiration. HAN ER VOR ALLERBEDSTE HJÆLP TIL AT UNDERVISE! Så lad os ikke glemme det.

DEN, SOM ARBEJDER MED SINE HÆNDER, ER EN ARBEJDER.

DEN, SOM ARBEJDER MED SINE HÆNDER OG MED SIN FORSTAND, ER EN HÅNDVÆRKER.

DEN, SOM ARBEJDER MED SINE HÆNDER, SIN FORSTAND OG SIT HJERTE, ER EN KUNSTNER.

Vor himmelske Fader har udstyret os, så vi kan blive KUNSTNERE. De evner, der kræves, for at blive en god lærer, har vi hos os hver eneste dag. De vokser ved brugen, så lad ingen af os sige: » . . .bare vi forstod at undervise!«

Venlig hilsen fra
hovedbestyrelsen.

Stævnet 1956

Efter den foreløbige plan vil STÆVNET i år blive i *Aalborg* i dagene *29.—30. juni og 1. juli.*

Planlæg Deres ferie til dette tidspunkt, og begynd allerede nu at spare penge sammen til rejsen!

Enkeltheder om Stævnet vil fremkomme senere.

Genealogisk forening

Sommerturen til templet i Bern.

Til dem som ønsker at deltage i sommerturen 19.—21. juli og som ønsker at udføre stedfortrædende arbejde for deres egen slægt, ønsker vi herved at gøre opmærksom på, at skemaer for disse slægtninge først skal sendes til Amerika for at blive gennemgået i Genealogisk Forenings kontor, og at det derfor er på tide, at sådanne skemaer bliver sendt afsted straks.

Send derfor Deres skemaer snarest til Genealogisk Forening, så de kan komme over i tide, og giv besked med, at De selv ønsker at udføre tempelarbejdet, så vil de blive gemt i et særligt arkiv ved templet, indtil De selv ankommer og meddeler, at De ønsker at udføre arbejdet.

I de tre dage kan De foruden at modtage Deres egen begavelse, foretage stedfortrædende tempelarbejde for tre personer og måske nogle af de øvrige deltagere kan tage nogle af Deres slægt, hvis de ikke selv har slægtninge at varetage.

For dem, som ikke selv har slågt at varetage, vil der sikkert foreligge navne nok på afdøde, hvis arbejde ikke er udført, og som der ved denne lejlighed kan blive anledning til at udføre et kærlighedsarbejde for.

Vi håber, at mange vil deltage i turen til Schweiz og at vi kan give det genealogiske arbejde et skub fremad i den danske mission, og at vi gennem tempelbesøg kan give flere søskende en virkelig forståelse af det genealogiske arbejdes vigtighed.

Genealogisk Forenings hovedbestyrelse.

Kredslærernes budskab.

Sidste dages hellige har pligt til at gøre tempelarbejde.

Hensigten med, at vi opsøger vore familier og vore forfædre og gør tempelarbejde for dem, er, at vi gerne vil, at de skal opnå evigt liv og evig glæde. De, som gør dette, bliver berettiget til at bo hos Gud og blive Ham lig, idet de får fuldkommen ophøjelse i det celestiale rige. Det evige liv er ikke en personlig sag. Det er *familiens* enhed, der skal have ophøjelse. Vor familie, i egentlig forstand, er vor egen familie, alle vore efterkommeres familier og alle vore forgængeres familier.

Vejen til ophøjelse går gennem lydighed mod *alle* evangeliets principper og ordinancer. Dåben er døren til det celestiale rige. Begavelsen får vi, for at vi kan gå fremad og få ophøjelse inden for dette rige. Evangeliets store kulmination er beseglingen af hustruen til sin mand, børnene til deres forældre, og forældrene som børn til deres forældre, indtil der er en ubrydelig kæde, som lænker alle sammen i en evig patriarkalsk familieenhed. Kun de, som er lydige, vil få det privilegium at bo for evigt i familieslægtskab.

Denne magt til at kunne samle sin familie blev gengivet til jorden gennem profeten Elias, hvis mission var at overgive nøglerne til at »vende fædrenes hjerter til børnene og børnene til deres fædre« til denne uddeling.

Profeten Joseph Smith har tydeligt og klart undervist de sidste dages hellige om deres pligt over for de døde. »Hvis I har magt til at besegle på jorden og i himlen, bør I være vise. Det første, I bør gøre, er at besegle jeres sønner og døtre her på jorden til jer selv, og jer selv til eders fædre i evig herlighed.« (Joseph Smiths lærdomme).

Præsident Joseph Fielding Smith har skrevet:

»Uden hensyn til, hvad vi ellers måtte være blevet kaldet til at gøre, hvilken stilling vi indtager, eller hvor trofast vi har arbejdet i Kirken, på missionsmarken, i Zions stave, hvor og hvorledes det nu end kan være, berettiger det os ikke til at overse vort frelsesarbejde for vore afdøde. Det kan være, der er nogen, som tror, at når de bare betaler deres tiende, overværer møderne og udfører andre pligter, giver af deres overflod til de fattige, måske tilbringer et, to eller flere år med

at prædike evangeliet for verden, så fritager det dem fra andre pligter. Men den største og vigtigste pligt er at arbejde for de døde. Vi *må* og *skal* gøre alle de andre ting, og vi vil få vor løn for at udføre dem, men hvis vi overser det tungest vejende bud og privilegium, vil vi — uden hensyn til alt andet godt udført arbejde — komme under alvorlig fordømmelse. Og hvorfor? Fordi det største ansvar, som Gud har lagt på os i denne verden, er at søge efter vor afdøde familie.«

(*Handbook af Genealogy & Temple Work*, s. 25).

Kredslærerindernes budskab

»... Da du nu er begyndt at forkynde ordet, så ønsker jeg, at du skal blive ved med at forkynde det. . . Vær frimodig, men ikke overmodig og læg vægt på at beherske alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed. . .« (Alma 38:10, 12).

Formål: At påvise nødvendigheden af at være modig, når det gælder om at forkynde Guds ord, og at være fyldt med kærlighed.

Alma giver i dette skriftsted sin søn gode råd om, hvordan han bør opføre sig, og hvorledes denne hans opførsel bør være i forholdet til den heldige forkyndelse af Jesu Kristi evangelium. Vi er alle forkyndere og lærere — om ikke direkte, så indirekte ved det liv, vi fører, ved det eksempel, vi giver andre. Og således kan Almas råd meget vel anvendes på hver enkelt af os. Når man viser en anden en bedre livsform, er det udmærket at være modig, når man forsvarer den, men man burde aldrig vise sig arrogant eller diktatorisk. Kærlighed må fylde hjertet.

Kærlighed er den største magtfaktor i verden. Der kan udføres mere godt ved at anvende kærligheden end ved noget som helst andet middel. Det er det bedste værktøj, når det gælder om at bekæmpe det onde. Hvis den gives klogt, kan den ofte forandre den mest egensindige og stædige. Kærligheden er konstruktiv af natur og væsen; den giver opmuntring, bygger og forædler. Som præsident George Albert Smith ofte sagde: »Folk kan blive elsket så meget, at de vil gøre det gode. Man kan ikke tvinge dem.« Kærlighed er ikke forenelig med vrede, had eller last. Disse ting må udryddes af vort liv, hvis man konsekvent skal være fyldt med kærlighed. Enten lærer vi at kontrollere vore lidenskaber, eller også vil lidenskaberne fortrænge megen af den kærlighed, som burde findes i vore hjerter.

Hvorledes kan vi holde vore lidenskaber i tømme, som Alma rådede os til? Nogle mener, at vi burde koncentrere os om een svaghed ad gangen, bestemme os til at kontrollere den en dag ad gangen, og under en sådan plan vil ugerne og månederne snart afgive bevis for, at sejren er i syne. Præsident Brigham Young giver os et konkret råd om, hvorledes vi kan vinde sejr over vort temperament og natur:

»Der findes ikke et menneske i verden, som ikke kan overvinde sit sind, dersom vedkommende vil kæmpe hårdt for at gøre det. Hvis du

synes, at naturen er ved at gå over optugtelsen, gå da hen til et sted, hvor du ikke kan høres; lad ingen af din familie se eller høre dig, mens det er over dig, men kæmp, til det forlader dig, og bed om kraft til at overvinde det . . . Hvis du først får kraft til at holde dine ord i ave, så vil du begynde at holde din dom i ave og tilsidst virkelig få magt til at kontrollere dine tanker og handlinger«. (Discourses of Brigham Young, 1946 udgaven, kapitel 23, side 267).

For at blive fyldt med kærlighed, må man bruge en del tid på at udvikle og nære den. I vor travle tid spiller tiden en stor rolle. For hver time er der visse ting og visse pligter, der må udføres. Men hvor megen tid bruger vi til at elske hverandre? Tager vi nok tid til at prøve dette? Har vi tid til at være tålmodige og venlige? Hvis ikke, da bruger vi ikke tiden klogt eller skønsomt, thi kærlighed er det bedste forbedringsmiddel til denne verdens sygdomme. Frelseren sagde:

En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre. (Joh. 13:34).

I kirken gives der os talrige muligheder for at vise vor kærlighed til hinanden, og jo flere af disse muligheder og lejligheder, vi griber, desto større vil vor evne til at elske blive. »Når vi elsker, tjener vi, og når vi tjener andre, bliver vor kærlighed større«. Med kærlighedens ånd i os kan vi afgjort lære andre Guds ord.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

Esbjerg: Den 9. marts fylder broder Johannes Hansen-Jensen 65 år. Hjertelig til lykke!

Randers: Den 11. marts fylder søster Anna Marie Poulsen 70 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 19. marts fylder søster Carla Nielsen, P. G. Ramms Allé 71, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 22. marts fylder broder Edmund Axel Karl Nielsen, Bülowvej 36 A, 70 år. Hjertelig til lykke!

Hilsener fra USA: Søster Ellen Andreasen, tidligere Aarhus, sender fra sit hjem i Logan, Utah, de kærligste hilsener til søskende og venner i Aarhus og Horsens gren.

Søster Agnes Gerlach, tidligere Aalborg, sender fra sit hjem i Salt Lake City, Utah, de hjerteligste hilsener til alle i Aalborg.

Familien Edgar Dodd, tidligere Herning, sender fra deres hjem i Henderson, Nevada, de bedste hilsener til søskende, venner og missionærer i Danmark.

Bryllup i USA: Tidligere missionær i den danske mission, Frank L. Jorgensen, viedes den 27. januar i Salt Lake Templet til søster Inge Jensen, tidligere Odense. »Stjernen« ønsker hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Esbjerg: Lørdag den 10. december afholdt Kvindelig hjælpeforening i Esbjerg en lille julefest, hvor grenens ældre medlemmer var specielt inviteret. Efter at der var serveret en lille god middag, var der forskellig underholdning.

Det styrker altid sammenholdet inden for grenen, når medlemmerne kan samles under festlige former, og denne fest var ingen undtagelse fra denne regel.

Vi påskønner det gode, uselviske arbejde, der udføres af Kirkens kvinder i den Kvindelig hjælpeforening.

Til festen var der 59 tilstede. Tak for den gode aften! A. S.

Horsens: Den 29. december afholdtes søndagsskolens juletræ i Horsens. Til tonerne af »Her komme, Jesus, dine små« marcherede børnene ind i salen. Derefter var der bøn ved søster Andrea Nielsen. Efter endnu et par julesange blev jule-evangeliet læst af søster Inge

Jørgensen. Efter forskellige lege kom julemanden på besøg med poser til børnene, og der blev serveret forfriskninger til de voksne, og så morede børnene sig igen et stykke tid. Festen sluttede ved 21-tiden med bøn. Tilstede 41. A. N.

Horsens: Lørdag den 31. december holdt G.U.F. i Horsens nytårsfest. Kl. 18,30 samledes medlemmer og venner om de smukt pyntede borde. Der blev budt velkommen af G.U.F.s præsident, ældste William K. Hansen, hvorefter maden, der bestod af hønsekødsuppe, kød i pe-

berrodssauce og forskellige frugter, blev velsignet. Efter middagen underholdt man sig med forskellige lege, som lededes af herr Jørgen Leed. Kl. 23,30 serveredes æbleskiver og saftvand. Kl. 24 ønskede vi hinanden Glædeligt Nytår. Tilstede 24 voksne og 6 børn.

Odense: Nytårsaften blev i Odense gren fejret på en festlig og fornøjelig måde. Salen var festligt pyntet, så alle var humørfyldte lige fra begyndelsen. Grensforstanderen, broder Terje Schiller, bød velkommen, og derefter begyndte festlighederne med det samme, vekslende mellem forskellige morsomme danse, sketches af missionærerne og forfriskninger af forskellig art.

Festen sluttede med et vældigt festfyrværkeri kl. 23,30, hvorefter alle deltagerne samledes i kirkesalen, hvor vi gennem radioen hørte timeslaget fra rådhuset i København. Derefter holdt grensforstanderen en kort nytårstale og sluttede med at ønske godt nytår til alle Kirkens medlemmer.

P. S.

*Bemærk! Sekretærer og repræsentanter for »Stjernen« bedes erindre, at referater skal indsendes *snarest muligt* efter begivenhederne, og *senest den 5. i den førstkommende måned*. Referater, der er mere end en måned gamle, vil kun undtagelsesvis blive optaget i »Stjernen«. Husk også at anføre antal af *tilstedeværende* ved hver sammenkomst, samt *underskrift*.*

Odense I G.U.F. i Odense blev det nye år indledet med et helaf-
tensprogram, arrangeret af bikubeklassen under ledelse af søster Bo-
dil Petersen. Mødet begyndte med en lille fællesspisning, hvorefter
G.U.F.s præsident, broder Chr. Klokker Hansen, holdt en velkomst-
tale og ønskede godt nytår. Den brogede underholdning bestod af har-
monikasolo ved herr Kjølbj, klaversolo ved herr Ejlersen og oplæs-
ning ved søster Lilli Christoffersen. Ældste Leron Johnsen sang »Old
Man River«, og der blev holdt en debat mellem mandlige og kvindelige
medlemmer over emnet: »Hvem er mest galant, manden eller kvin-
den?«. (Selvfølgelig vandt det stærke køn!). Aftenen var i det hele
taget meget vellykket og blev afsluttet med sang og bøn. *P. S.*

Frederikshavn: Onsdag den 25. januar havde Frederikshavn gren
inviteret de ældre medlemmer til nytårsfest, der blev afholdt i broder
og søster Pedersens hjem, Vestergade 25. Vi samledes kl. 15,30, og ef-
ter at der var åbnet med sang og bøn og læst en historie, hyggede
vi os i samtale med hinanden, indtil vi gik tilbords kl. 17. Vi fik en
dejlig middag: Kødsuppe med boller, kød i peberrodssauce og appel-

sintrifli og sveskedessert med annanas og mandler, tilberedt og ser-
veret af søster Alva Kristensen. Efter middagen underholdt vi os med
hinanden, missionærerne fotograferede os og deltog i underholdnin-
gen, og inden vi gik hver til sit, blev der serveret kakao og kager.
Tilstede 9.

At det var en dejlig fest og at der var en god ånd tilstede, var vi alle
enige om. *E. C.*

Odense: Lørdag den 21. januar afholdt Odense gren fest for de ældre. Aftenen begyndte kl. 18,25, hvor grensforstanderen bød velkommen, derefter var der spisning: flæsketeg og fløderand, og efter middagen var et stort underholdningsprogram tilrettelagt. Den musikalske del blev ydet af broder Lykkegaard og ældste Marlin Anderson,

og søster Lilli Christoffersen læste H. C. Andersens »Konen med æggene«. Grensforstanderen holdt en kort tale, hvori han mindede om forholdene i den gamle kirkebygning i Graabrødrestræde, og udtalte ønsket om, at en sådan fest kunne blive holdt en gang om måneden. Aftenen var meget vellykket, og der var 39 tilstede. P. S.

DÅB

AALBORG:

30. januar:

Laurits Johan Andersen, døbt af ældste Enoch Henriksen, håndspålæggelse af Sardus Sørensen.

Anders Kristian Andersen, døbt af ældste Enoch Henriksen, håndspålæggelse af Sardus Sørensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

København: 1. januar: Niels Preben Ingemann Johansen og Vera Augusta Jørgensen Johansens børn velsignet, Frantz Thye Johansen, Herluf Thye Johansen og Phyllis Thye Johansen af Jørgen Ringheim, og Jean Thye Johansen af ældste Gilbert T. Olsen.

Aalborg: 23. oktober 1955: Edmund Hansen og Oda Margrethe Jensen Hansens datter, Marion Hansen, velsignet af ældste Fred L. Gregersen.

Ordinationer:

Randers: 22. januar: Bent Tage Olsson ordineret til præst af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Aarhus: 22. januar: Niels Hansen ordineret til diakon af ældste Niels Henry Larsen.

København: 29. januar: Hans Erik Sams ordineret til diakon af Jørgen Jensen.

Jan Felix Gredsted Hasbo ordineret til lærer af Knud Hentzen.

Bent Ove Qvist ordineret til diakon af Torkil Emil Dressø.

Fridolf Sommer Jensen ordineret til lærer af Jørgen Ringheim.

Erhard Adolph Herman Frederiksen ordineret til lærer af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Aalborg: 8. januar: Ludvig Peter Christensen ordineret til diakon af Anton A. Falden.

Morten Pedersen ordineret til diakon af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Svend Erik Holstein Johansen ordineret til diakon af ældste Enoch Henriksen.

Dødsfald:

Esbjerg: Den 4. januar døde søster Stivert Margrethe Jensen Vandborg, 68 år gammel. Æret være søster Vandborgs minde!

Randers: Den 29. december 1955 døde søster Johanne Karoline Mikkelsen, næsten 85 år gammel. Æret være søster Mikkelsens minde!

Amager: Torsdag den 26. januar døde søster Margrethe Kirstine Rasmussen, knap 56 år gammel, og blev begravet fra Amager grens kirkebygning søndag den 29 januar. Æret være søster Rasmussens minde!

Missionærforflytninger:

21. decbr.: Gilbert T. Olsen fra Varde til København.

Cal Andreassen fra Hjørring til Varde.

3. januar: Phillip Anderson fra Nyborg til Odense.

Severin Sorensen fra Odense til Nyborg.

10. januar: Thora Peterson fra Amager til Odense.

Helen Borgholthaus fra Odense til Amager.

13. januar: William Don McBride fra København til Hjørring.

17. januar: Darlene Peterson fra København til Aalborg.

18. januar: Pauline Jensen fra Aalborg til København.

23. januar: Victor Jørgensen fra Aalborg til Randers.

Bryce Jackman fra Amager til Hjørring.

Mac Madsen fra København til Viborg.

William Kay Hansen fra Horsens til København.

- Evan Thomsen fra Horsens til København.
 Royle Johnson fra København til Amager.
 Neldon Oborn fra Hjørring til Aalborg.
 Franklin Nielsen fra Viborg til Randers.
27. januar: Gilbert T. Olsen fra København til Bornholm.
 Grant Radmall fra Bornholm til København.
30. januar: Boyd D. Friel fra Odense til Aalborg.
 Gerald L. Hacker fra Aalborg til Odense.
1. februar: Tormod Andersen fra Kolding til Horsens.

Missionærankomster:

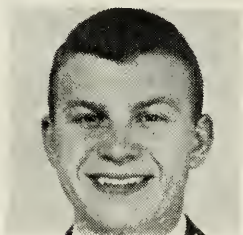
Med »Berlin« fra New York over Göteborg er den 29. januar følgende missionærer ankommet til den danske mission:

Frank Charles Johnson fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Robert Lee Quaney fra Barstow, California, beskikket til at arbejde i Horsens.

Richard William Jensen fra Milwaukee, Wisconsin, beskikket til at arbejde i København.

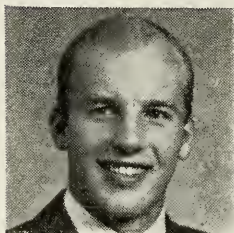
Lynn Marvin Hansen fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

Richard W. Jensen.

Lynn M. Hansen.

Frank C. Johnson.

Robert L. Quaney.